

148

hrála s nima!“ žalovala Odila. — „No tak, no tak, pěkně si hrajte dál,“ řekl pan Pakoň a pohladil Odilu po vlasech. „Vzpomínáš si, brácho, jak si Bimbác zavola Válka a dal mu přeložit nějaký dopis do angličtiny? To jsme se tenkrát nasmáli!“ A pak tatínek s panem Pakoněm odešli.

„Slyšelasi?“ jásal Anselm. „Tatínek řekl, že si můžeme hrát s vláčkem i bez tebe!“ — „To není pravda! Řekl, že ho dal mně!“ bránila se Odila. Anselm začal rozkládat koleje. „Necháme projet ten vlak pod postelí, pod skříní a za stolem,“ vysvětloval mi. — „S mým vláčkem si hrát nebudeš!“ zasyčela Odila. — „Že ne, jo?“ řekl Anselm. — „Tak se dívej!“ A Odila kopl do kolejí. To se Anselmovi nelíbilo a dal jí facku. Odila vypadala překvapeně, dřepěla na zemi a byla tak červená, že se jí v tom nos úplně ztratil. „Já tě zabiju! Já tě

149

zabiju! Já tě zabiju!“ vykřikovala chvíli, ale pak popadla lokomotivu a bác! hodila ji po Anselmovi a ten ji dostal přímo do obličeje. — „Tak takhle teda ne! Tak takhle teda né! Takhle to dál nejdééé!“ úpěl Anselm. Potom zvedl obě ruce a zahučel: „Húúúú, jsem dúúúúch!“ A teď nastalo peklo, jelikož se Odila dala do řvaní, vrhla se na Anselma a začala ho škrábat, Anselm ji na oplátku tahal za vlasy a ona ho kousala, a zrovna když se Anselm s Odilou váleli po zemi, přišli do toho pan Pakoň, paní Pakoňová a tatínek s maminkou.

„Okamžitě přestaňte!“ vykřikla paní Pakoňová. — „Nestydíte se?“ zaburácel pan Pakoň. — „Za to může ona, chtěla mi rozbít vláček a hodila po mně mou lokomotivou!“ — „To není pravda!“ ječela Odila. „Dělal ducha a tahal mě za vlasy!“ — „Tak dost! To stačí!“ okřikl je pan Pakoň. „Chováte

